

Теофалакле, който всичко види ! Мълчишь а? Нѣмашь какво да кажешъ ! Ето крайтъ на всичкыгѣ ти лоши работы на станъ клѣтникъ . . . Но каква полза ? поразнико ! сынъ ми ! . . . Поради тебе умира на бѣсилото.

Трипани приблиди и лицето му станъ като кърпа.

— Всяка надежда за спасеніе ся свърши; думаше въ себе си.

Полицейскыйтъ чиновникъ понеже разбираще грѣцкыйтъ языкъ стоеше и слушаше. Защото този разговоръ имаше нѣщо званично.

Трипани като Антея, черпящъ новы силы рече на стареца Вонтиди.

— Не ! Сынъ ти нѣма да умрѣ ! Не трѣба да умрѣ, уважаемый старче, благотѣлю мой Вонтиди. Ты имашь право ! Азъ съмъ злодѣецъ и трѣба да пострадамъ онова за което съмъ достоенъ по това що съмъ извършилъ. Нека мя закаратъ, нека мя прѣдставятъ прѣдъ министра на полиціѣтъ. Тамъ ще направѣмъ общо изложеніе и общъ исповѣдъ ; ще кажѣмъ всичко какъ е было и какъ е. И ако умрѣ азъ, злодѣецътъ, да ся избави поне невинныйтъ ти сынъ. Тамъ азъ ще искажѣмъ че истиното ми име е Теофилактъ, ще да исповѣдамъ че азъ съмъ твойтъ убійцѣ и причиникътъ поради който сынъ ти уби единъ невиненъ, като го сторилъ че съмъ азъ.

— Това е право, каза Гырджикътъ.

— И белкымъ мыслишь че ты щешъ да ся отгървешъ ? рече му Трипани ;

— Кой ? Азъ ли ?

— Ты зерь !

— А че защо ?

— Защото и ты си злодѣецъ като мене.

Гырджикътъ осѣти че му ся подухѣ гърдытъ, но можѣ да ся сдържи.

— Азъ злодѣецъ като тебе ? попыта Гырджикътъ.